

3.neděle mezidobí, A

Bůh zachraňuje svůj lid jako za midjanských dnů.

Co znamená tato věta z dnešního prvního čtení?

Gedeon zvítězil s malým izraelským hloučkem tři set mužů nad Midjanity. Na Hospodinův pokyn snížil Gedeon své vojsko z 22 tisíc na 10 tisíc, a nakonec dokonce na 300 mužů.

Izraelité jen přihlíželi, jak Bůh sám bojuje a vítězí.

Bůh totiž potřebuje jen dobrou vůli a víru lidí.

Hospodin může dosáhnout svého cíle jen se symbolicky malým počtem, dokonce i bez jakéhokoliv člověka.

Ježíš Kristus nebuduje své království krví a slzami.

Předává lidem nabídku Boží milosti, která zve ke spolupráci a chce vyvolat svobodné rozhodnutí člověka.

Pět křesťanů pokorně a tiše klečících před Nejsvětější Svátostí může Bůh použít k velkým mocným činům a božským věcem,

zatímco velké shromáždění křesťanů může nechat napospas

jejich samolibým dobrým skutkům,

ve kterých se zařídili sami pro sebe a Boha už k ničemu nechtějí pustit.

O čem je dnešní druhé čtení?

Křesťanství nesmí být zakrýváno ani nějakým člověkem ani žádným světovým názorem.

Existuje jen jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: Ježíš Kristus.

Tam, kde se porušují nebo zpochybňují základní pravdy křesťanské víry,

tam je odpad. Ale můžeme se na to podívat také z druhé strany:

tam, kde se lidé nedostanou dál než k základním pravdám

– stále o nich diskutují, stále si je dokazují, stále je „ohmatávají“,

tam se nikdy nedostanou dál.

Jak potom poznají živého Boha?

Ježíš potřebuje své následovníky jak z prostých rybářů,

tak z intelektuálů nebo umělců. Chce proniknout ke všem.

O čem je dnešní evangelium?

Ježíš učinil z rybářů ryb rybáře lidí.

Obtíže i znalosti z dosavadního povolání jsou prvními orientačními body

(daty) pro ještě větší úkoly na zcela jiném životním poli.

Lenoši zde nemají místo. Ježíš volá ke spolupráci.

Ale nikdy ne místo sebe. Apoštolové tu nejsou místo Krista.

Apoštolové jsou užiteční jen s Kristem, skrze Krista a v Něm.

3.neděle mezidobí, A

1.čtení:

Na jedné straně nepokoj světa

a na druhé straně pokoj a radost, které přináší Ježíš Kristus.

Jen tehdy se svět dostane z ďábelského kruhu nepokoje a bezpráví, přijme-li od Krista nabídku spásy a pokoje.

Neboť jen Kristus může ukončit neblahou řetězovou reakci zlého.

„Lid, který chodil ve tmě“

je ten, který sice vidí utrpení přítomnosti a bezvýchodnost pro budoucnost, ale nevidí žádné východisko z tohoto soužení.

Rezignace, malomyslnost a rozbitá důvěra v Boha

velmi často jsou charakteristickou známkou takového dějinného období, takového období života člověka. Tupá beznaděj.

„Zazáření velikého světla“ – přichází nečekaně.

S tím usouzený člověk nepočítal. Je to dar nebes,

na který mohou lidé odpovědět jen údivem, jásotem a radostí.

Komu se překvapivě a nečekaně otevře brána naděje,

umlká úžasem, jásá beze slov.

Jen z tohoto pohledu zkusme uslyšet velikou zprávu Vánoc:

„zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všecken lid.

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán v městě Davidově“.

„Jako za midjanských dnů“

– to je připomínka vítězství Gedeonova,

kteřé dobyl s malým hloučkem tří set mužů nad Midjanity.

Působí jen Jahve-Hospodin. Na Hospodinův pokyn snížil Gedeon své vojsko z 22 tisíc na 10 tisíc a konečně na 300 mužů.

Bůh totiž potřebuje jen dobrou vůli a víru lidí,

ale může dosáhnout svého cíle i se symbolicky malým počtem,

ano i bez jakéhokoliv člověka.

Kníže pokoje (Ježíš Kristus) nebuduje své království krví a slzami.

Předává lidem nabídku milosti Boží,

kteřá zve ke spolupráci a chce vyvolat svobodné rozhodnutí člověka.

2. čtení:

Žádná lidská instance nesmí a nemůže zakrývat nebo dokonce zapudit Krista. Existuje jediný základ spásy a jediné pouto jednoty: Kristus Ukřížovaný.

Jak mohou křesťané v Korintě stavět samého Krista do rivality s lidskými autoritami?

Kristus nemůže ani nesmí být zakrýván nebo zatlačován nějakým člověkem (ani apoštolem, ani Marií), ani žádným světovým názorem.

Je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: Ježíš Kristus.

V Korintě už jde o základ.

Kde se porušují, zpochybňují základní pravdy křesťanské víry, tam je odpad. Ale můžeme se podívat také z druhé strany:

tam, kde se lidé nedostanou dál než k základním pravdám

– stále o nich diskutují, stále si je dokazují, stále je „ohmatávají“,

tam se nikdy nedostanou dál. Jak potom poznají živého Boha?

Pavel, Petr, Apolon

– Ježíš potřebuje své následovníky a hlasatele jak z prostých rybářů, tak z intelektuálů nebo umělců. Chce proniknout ke všem.

Evangelium:

Proroctví se plní na Ježíšovi,

jednak tím, že sám hlásal evangelium a jednak tím, že poslal apoštoly hlásat.

Ježíš Kristus nechce nabízet spásu lidem bez spolupráce lidí.

„Čiňte pokání“ – to nestačí jen vzít na vědomí. Je třeba začít jednat.

Tato slova jsou vybídnutím k rozhodnému exodu (exodus=východ z Egypta) z dosavadního způsobu myšlení a života.

Povolání apoštolů je vylíčeno mimořádně stroze. Ježíš zavolá a oni jdou.

Žádné úvahy, žádné průtahy, žádná diskuse. Povolání jdou ihned.

To, co je zvláštní, do budoucnosti ukazující symbol je: „rybáři lidí“.

Obtíže i znalosti z dosavadního povolání

jsou jakoby prvními orientačními daty

pro ještě větší úkoly na zcela jiném životním poli.

Práce a práce, lenoši zde nemají místo.

Ježíš volá ke spolupráci.

Ale nikdy ne místo sebe.

Apoštolové tu nejsou místo Krista.

Apoštolové jsou jen s Ním.

3.neděle mezidobí, A

„Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo“.

„Obrat'te se, neboť se přiblížilo nebeské království“.

Jsem-li ve tmě, jak poznám, že jsem ve tmě a jak si všimnu, že se objevuje světlo?
Nám, kteří žijeme ve světle je nepochopitelný pocit slepce, který vidí svítat světlo. Nevím, co je světlo, jak mám poznat, že přichází?

Jsem v Církvi, mám světlo i zdroj světla.

Mám kázeň, dogmata a katechismus, mám papeže a zákony církve.

Bezpečně jdu k Bohu, protože mě církev vede.

Jsou ale lidé, kteří na církev dávno zapomněli

nebo s ní nic nechtějí mít společného,

a přesto se setkají se světlem.

Setkají se s prožitkem Boha, božství ve svém životě a přijdou se zeptat.

Já sám žádný prožitek nemám, protože jsem v církvi,

kteřá zná cestu k prožitku s Bohem,

a bezpečně mě chrání před prožitkem s Bohem do doby, než mě připraví:
svou kázní, svými dogmaty, svým řádem modlitby.

I když nemám prožitek, mohu znát řád setkání člověka s Bohem:

co působí, jak se projevuje.

Mohu znát i řád setkání člověka s andělem nebo se zlým duchem.

Vědět, o co jde a kam onen prožitek zařadit.

Nemohu v první řadě chtít, aby se tázající připojil ke mně a k mé církvi.

O to on nestojí. On chce vědět, co prožívá a kam to, co prožívá vede.

Tady ovšem nevystačím s katechismem, ani s Písmem svatým.

Potřebuji znát cesty sv. Jana od Kříže, sv. Ignáce a dalších,

abych mohl zařadit prožitek svého bratra, a tak mu pomohl orientovat se.

Tím, že se zajímám o cesty k Bohu, k prožitku Boha, k „ochutnání“ Boží blízkosti,

už jsem vstoupil na cestu setkání, na cestu obrácení.

Neboť „obrat'te se“, znamená v první řadě: nech se poučit.

Nevystačíš jen se svou vlastní zkušeností,

přijmi zkušenost druhých,

kteřou církve ochraňuje a uchovává po dva tisíce let.

3.neděle mezidobí, A

***Obrat' se, neboť se přiblížilo nebeské království.
Oni hned nechali sítě, otce i lod' a následovali Ho.***

Ježíšův život se pro nás musí stát tím nejdražším, a to z mnoha důvodů.

Ježíš nám dává odpuštění hříchů.

Když se namáháme putováním v Jeho šlépějích

a napodobujeme Jeho příklad,

jsme stále více a důkladněji očišťováni, protože „*naš Bůh je oheň stravující*“ (Žid 12,29). Kdo k Němu přilne, ten je omyt od všech svých poskvrnění.

Tento vpravdě božský život nás osvěcuje, abychom dokázali hledět na Toho,

jenž je světlem zářícím v temnotách.

Jsme-li prozářeni tímto světlem, jsme schopni objevit správný směr,

který máme dát svému život ve vztahu k Bohu, k sobě a k našim bližním.

Meditujeme-li o Kristu, který zahladil naše hříchy,

napravujeme tím naše každodenní nedokonalosti.

Pán stále pozvedá ty, kdo k Němu vzhlízejí.

Kristův život je pramenem duchovní sladkosti.

Je to také jediná cesta, která nás přivádí k poznání velebnosti nebeského Otce.

Je zřejmé, že právě život Spasitele je bezpečným přístavem

na naší nebezpečné plavbě rozbouřenými vlnami tohoto pozemského života.

Ježíšův život osvěžuje a očišťuje jako rosa sestupující z výšin všechny ty,
kdo k němu přilnou celým svým srdcem.

Dělá z nás obyvatele města svatých a činí z nás Boží rodinu.

Jeho život v nás probouzí lásku a něhu.

Jeho život je nesmírnou útěchou pro naše srdce.

Ten, kdo okusil taje Ježíšova života,

bude zanedlouho považovat za nudné všechno, co mu ho nepřipomíná.

Ježíšův život je naší ustavičnou potěchou,

je také tou nejlepší společností, zdrojem radosti, povzbuzení a posily.

Ježíšův život je přímou cestou, po níž se spěje ke kontemplaci.

„Nenechme se spoutat vlastními choutkami

ani se nenechme vyděsit cizí krutostí, a přemůžeme svět.

V obou případech Kristus přichází na pomoc a křesťan není přemožen.

Myslíme-li při tomto mučednictví na lidskou schopnost snášet utrpení, je to skoro neuvěřitelné;

ale vidíme-li za tím Boží moc, už se to nezdá tak zvláštní“. (sv. Augustin)

Acedia – lenost – polední démon:

1. Přehnaný strach z překážek, na které lze narazit.
2. Odpor ke všemu, co stojí námahu.
3. Nedbalost při zachovávání přikázání, pořádku a pravidel.
4. Nestálost v dobru, nedodržování předsevzetí.
5. Neschopnost odpírat pokušením.
6. Odpor k těm, kteří jsou horliví
a kteří se stávají předmětem nenávisti pro svou pečlivost
a zachovávání pravidel.
7. Ztráta vzácného času.
8. Naprostá svoboda dávaná smyslům:
zvědavosti, rozkoši bavit se a všeho užívat.
9. Nedbalost v hlavních povinnostech vlastního stavu,
zapomínání na poslední cíl,
nedbalost náboženských důvodů k jednání.

3.neděle mezidobí

Věřící rodina z města jezdila na víkendy na chalupu na venkov.

Chodili do kostela, kde pan farář mívával fortelná, pravověrná a dlouhá kázání.

Jednou na víkend s celou rodinou s jednou z dcer jel její snoubenec, který byl evangelík.

V neděli šli do kostela. Pan farář nic netušil a hřímal od ambonu, jací jsou evangelíci heretici a schizmatici.

Chlapec zbrunátněl, zbledl, v kostele to kupodivu vydržel až do konce mše svaté.

Když vyšli, rodina se chtěla jít ještě pomodlit na hřbitov, jak bývá zvykem, to už chlapec nešel. Po návratu na chalupu se hoch rozloučil a odjel.

Jeho děvče bylo nešťastné a plakalo. Vztah skončil, rozešli se.

Netrvalo dlouho a děvče si našlo věřícího chlapce katolíka.

Vzali se, mají tři děti, které mají živou víru, krásnou zbožnost a pevné živé spojení s katolickou církví.

Když jedou na chalupu, rádi poslouchají dlouhá, pravověrná kázání pana faráře a děkují za něho Pánu Bohu.

Není všechno zlato, co se zlatem třpytí. Není tragédie, co se jako tragédie vidí.

Kéž by v našich farnostech opět uzavírali manželství jen lidsky zralí a nesobečtí katolíci s katolíky.

To je řádná cesta, o kterou je třeba usilovat.

Mimořádná cesta manželství mezi katolíkem a jinověrcem nebo nevěrcem

je sice církvi dovolená za určitých podmínek schválených biskupem
a tedy možná, ale velmi nebezpečná.

Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.

3.neděle mezidobí, A, Kodet

Ježíš začíná svou veřejnou činnost po uvěznění Jana Křtitele.

Navazuje na dílo předchůdce a stává se mu to důležitým impulsem pro to,
aby Otcova vůle byla naplněna.

Začíná své působení v **tzv. Galileji pohanů**, v zemi Bohu vzdálené,
v zemi zapomenuté a bezvýznamné, v krajině, které se říkalo stín smrti;
a právě do této temnoty přichází Ježíš jako světlo.

Pro nás je to povzbuzující, protože není temnota,
kterou by Bůh nemohl prozářit.

Dokonce s určitým zalíbením si Ježíš vybírá ta místa nejzapomenutější
a nejtemnější, aby tam začal konat své dílo. To může jen On.

Ježíšovo první slovo je: „**Obrat'te se.**“

Obrat'te se ke světlu; k tomu, kdo to světlo nese.

Jeremiáš se modlí: „Obrat' mě a budu obrácen.“ I to je dílo Boží.

To v nás koná Bůh, abychom si všimli toho, který přišel mezi nás
a zve nás ke změně života, kterou On sám v nás chce uskutečnit.

V Něm se přiblížilo Boží království, království lásky a pokoje.

První činností, kterou Ježíš po zvěstování koná je povolání apoštolů,
okamžitě **zve k následování.**

Z určitého pohledu můžeme říci,

že ani na chvíli v tom poslání nechtěl být Ježíš sám.

Ježíš zve apoštoly **osobně jako každého z nás.**

Překonává prastarý zvyk, kdy si zájemce vyhledává svého Mistra.

On jako Pán zve a volá k následování.

**Křesťanství není nové náboženství, nová morálka a nová nauka,
je to osobní vztah s Ježíšem, ze kterého se rodí vše nové.**

Je to láska k tomu, který si mě zamiloval.

Je to jeho vášeň ke mně a pro mě.

4x se v úryvku vyskytuje slovo bratr.

Naším povoláním je být Synem Otce a bratrem ostatním.
Ježíš povolává apoštoly po dvou, aby se toto bratrství učili žít
a jejich vzájemná láska, byla tím nejsilnějším svědectvím.

„POJĎ ZA MNOU“

je konkrétní povolání, ve kterém se člověk rozhoduje
opustit sebe, svoji práci, svoje vztahy, svoje hodnoty a svoje věci,
a to pro lásku Ježíšovu ke mně a moji k Němu.

„POJĎ ZA MNOU“ znamená uč se ode mě.

Buď se mnou a já budu s tebou.

Už nikdy nebudeš sám.

Dám smysl tvému životu, a i tvému poslání.

„NECHALI VŠEHO A NÁSLEDOVALI HO“.

Nechali síť, loď, otce a všeho.

Tato rozhodnost prvních učedníků je pro nás světlem.

Na velkorysou Boží nabídku se nemá odpovídat s váháním,
ale s radostí. Vždyť vlastně na nic jiného nečekáme.

Člověk nakonec vždycky jde za tím, koho miluje
a stává se tím, kdo ho miluje.

To je to základní povolání, které máme.

Ale souvisí také s tím, abychom tuto lásku dávali druhým.

„UDĚLÁM Z VÁS RYBÁŘE LIDÍ.“ To znamená:

podívejte se kolik lidí kolem vás je v temnotě

a potřebují zakusit to, co jste zakusili vy:

Otcovu lásku a moji přítomnost.

3.neděle mezidobí, A

Kristus pochopil malomocenství malomocného, slepotu slepcevu, zlou bídu toho, který žil pro rozkoš, záhadnou chudobu bohatého. V celé řecké tragédii není nic, co by se vyrovnalo Kristu mocí „soucitu a hrůzy“.

Kouzlo Ježíšovi osobnosti bylo tak velké,
že pouhá jeho přítomnost nesla mír stíněným duším
a ti, kdo se dotkli jeho šatu, zapomněli na svůj žal;
když kráčel silnicí života, lidé, kteří nevěděli nic o tajemství života,
prohlédli je jasně;
jiní, kteří se uzavřeli každému jinému hlasu než hlasu rozkoše,
uslyšeli poprvé hlas lásky a shledali jej hudebným jako lyra Apollónova;
špatné vášně prchly, když se blížil;
lidé, jejichž žádným snem nevzrušené žití bylo jen druhem smrti,
jako by vstali z mrtvých, když na ně zavolal,
nebo když kázal na hoře, zástup zapomněl na hlad a žízeň a na starosti tohoto
světa;
jeho přátelům, kteří mu naslouchali, když seděl při stole,
chutnalo dobře obyčejné jídlo a voda měla chuť dobrého vína
(a celý dům se naplnil vůni nardu.)
Jsou lidé, kteří nám pomáhají prostě tím, že žijí a jsou tím, čím jsou,
jsou obrazem toho, čím bychom se mohli stát
a jsou skutečná pomoc, abychom se tím opravdu stali.
Jsou to duše, které dělají všednodennost sladkou.

Velikým Kristovým dílem bylo to,
že se dovedl učinit milovaným po své smrti stejnou měrou,
jak byl milován po čas života.

Kristus je prvním mezi milujícími.

Poznal, že je láska prvním tajemstvím světa, k němuž vzhlíželi moudří, a že jenom láskou možno se přiblížit srdci malomocného nebo k nohám Božím.

„Obrat' se, protože se přiblížilo Boží království.“

Ke změně života nás tedy nemá přivádět to, že se přiblížila nějaká katastrofa, ale především to, že se přiblížilo Boží království. Ne tedy něco zlého, ale dobrého.

Pokání není propadnutí se do mučírny v temném sklepe.

Pokání je vstup do místa plného jasu, i když třeba se slzami.

3.neděle mezidobí, A, 2.čtení

Dějiny herezí a bludů jsou dějinami lidí, kteří vzali křesťanství vážněji než jejich současníci, ale nějakou část v něm povýšili na celek, a ještě z ní udělali sudidlo, příkop a zbraň, kterou se oddělili od druhých. Jako křesťan mohu žít jen z celého Božího Slova v celé církvi, nejen z nějakého Božího slova v kousku církve.

Všimněme si, jak uvažují mnozí lidé.

Protože je všechno tak komplikované, protože je tolik různých názorů, a protože nevím, co si z toho všeho mám vybrat,

tak se přimknu k tomu či onomu zjevení,

anebo půjdu od zjevení ke zjevení a vyzkouším všechna.

Vyberu si z nich to, co se mi hodí do krámu, ale budu mít dojem,

že to mám všechno jisté, protože je to všechno přímo.

A to, že je také nějaký učitelský úřad církve, nějaká teologie, církevní tradice a duchovní zkušenosti to nechám směle stranou, protože já to mám přímo.

Zvykoví křesťané zpravidla bývají tolerantní.

Nerozlišují příliš mezi tím a oním proudem v církvi, nemají potíže a nedělají potíže.

Když se ze zvykových křesťanů stávají křesťané z přesvědčení toužící po růstu a odpovědnosti, je to vždy radostná věc, ale právě zde začínají starosti.

Probuzený křesťan začíná být natolik vyhraněný, že mu to nebo ono vadí.

Rozlišuje, vybírá si a co je nejhorší, odsuzuje jednoho ve jménu druhého.

Drží s Pavlem proti Petrovi nebo s Petrem proti Pavlovi.

Zdá se, že největším nepřítelem biskupů jsou Bohu oddání kněží a nepřítelem kněží aktivní farníci.

Tam, kde jde o Boží věci, tam jsou těžkosti.

Tam, kde o nic nejde, tam je falešný klídek a pohoda.

Bylo, je a bude velkým uměním skloubit v katolické církvi

úsilí o jednotu v pestré mnohosti

se zřeknutím se svého malého individuálního dobra ve prospěch společného dobra. K obojímu není důvodem náš vzájemný dialog, ale Kristus.

Dialog se po špatně pochopeném 2.vatikánském koncilu stal modlou.

Dialog někdy vede ke kompromisům nebo k uvíznutí na mrtvém bodě.
Poslušnost Kristu vede skrze kříž ke svobodě, jednotě a plnosti.
Umožnit svobodu a uskutečnit jednotu zároveň v celosvětové katolické církvi
to dokáže jen život podle celého Kristova evangelia.